І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації 'Svoboda', 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125

РІК LXVI. Ч. 85. ЦЕНТІВ 12 CENTS | ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 2-го ТРАВНЯ (MAY) 1959 | TWO SECTIONS (SECTION 1) | No. 85. VOL. LXVI.

Христос Воскрес!

Пантелеймон Коваль

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ

Знову прийшов день Світлого Христового Воскресення, день, що його цілий рік чекає християнська душа. В цей день увесь християнський світ з радістю промовляє відвічні слова — Христос Воскрес! Воістину Воскрес! З воскресенням Христа воскресла й любов і єдність між людьми. Христос воскрес із мертвих, своєю смертю подолавши смерть. Життя запанувало над смертю, любов над ненавистю, єдність над роз'єднанням.

Про дух любови і єдности люди мріяли в усі часи. І цей дух любови і єдности приніс на землю Христос Спаситель. Він проповідував любов і закликав до єдности між людьми в царстві Божому. Уже перед своїми стражданнями Христос молився: „Нехай будуть усі одно; як Ти, Отче, в Мені і Я в Тобі, так і вони нехай будуть у Нас одно" (Ів. 17:21).

Любов і мир. А де є любов і мир, там панує єдність. Ця єдність, основана на любові й мирі, здійснювалась в першій єрусалимській апостольській церкві: „У багатьох, що вірували, було одно серце і одна душа", — каже євангеліст Лука. Дух любови і єдности ніколи не вгасав у Церкві Христовій.

Таємниче з'єднання всіх в одно тіло, що його головою є Христос, здійснюється в Таїнстві Євхаристії. Про цю єдність говорить нам найдавніша євхаристична молитва, ще за апостольських часів: „Як цей хліб, що ламається, був розсіяний (в зернах) на горбах і, будучи зібраний, став єдиним, так нехай буде з'єднана Церква Твоя". І тепер у молитвах Святої Євхаристії безнастанно говориться про послання духа миру, єдности й любови. „Полюбімо одно одного, щоб однодушно визнавати", „Милість спокою..." — так закликає в своїх молитвах свята Церква перед звершенням безкровної жертви. А коли звершиться жертва, усі священнослужителя Церква просить: „І дай нам одними устами й одним серцем славити й оспівувати пречесне й славне ім'я Твоє", „Твій мир і Твою любов дай нам, Господи Боже наш..."

Пасха Христова є найповнішим виявом цієї всемогутньої й всеосяжної любови, яка завжди є в Церкві Христовій. Заради любови Христос добровільно прийняв страждання на хресті. Тим то Новий Заповіт — це заповіт любови, любови вічної і абсолютної. Апостол Павло в листі до коринтян пише: „Перебувають ці три: віра, надія і любов, але любов з них найбільше" (ІКор. 13:13). Апостол любови Св. Іоан Богослов каже: „Улюблені, любімо одно одного, бо любов від Бога; і кожен, хто любить, народжений від Бога і знає Бога" (Ів. 4:7).

Новозавітня любов до ближнього основується на любові до самого себе: „Люби ближнього свого, як самого себе". Ця любов ототожнюється з самопожертвою: „Немає більше від тієї любови, як коли хто віддасть душу свою за друзів своїх" (Ів. 15, 13).

Світ перебуває нині в стані напруження. Бракує любови, єдности в світі. Заповіді Христові ще не дійшли повністю до серця людського. Загроза війни не сходить з обрію. Велике свято Воскресення Христового ще і ще раз нагадує світові про мир до якого кличе воскреслий Христос. Перші слова Христа по його воскресінні були: „Мир вам" (Лука 24:30).

Свято Воскресення Христового нагадує про спільну радість, якою повинні радіти всі. В цей день усе сповнилося світла. Ще кілька годин тому Тіло Христове лежало в запечатаному гробі, і темрява панувала над землею. Тепер засяло Сонце Правди. Він воскрес із гробу і переміг темряву невечірнім світлом своєї безмежної любови до людей.

Христос Воскрес!

БОГДАН ЛЕПКИЙ

І НАЧЕ СОН ЯВЛЯЄТЬСЯ МЕНІ

Ще й нині бачу церковцю стару
З дубових брусів, наче на картині,
Доріжка в'ється під гору,
Село лежить в долині.

І „Жучка" й „Зельмана" й „Воротаря",
І „Зайчика" й „Через попові лози",
Крізь прірву літ так чую я,
Неначе сміх крізь сльози.

І наче сон являються мені
Сільських дівчат веселі хороводи,
Лунають співи голосні,
Немов весняні води.

Не знаю, чи ще церковця стара
Стоїть, і чи гагілок там співають,
Та на Великдень буду я
З Тобою, Рідний Краю.

Олег Лисяк

ВЕЛИКДЕНЬ ПІД ҐЛЯЙХЕНБЕРҐОМ

Коли надходить передвеликодній час, з архіву споминів насуваються візії минулих днів. Згадуються барвні писанки, причувається звук величкопісних калатал, а потім гомін дзвонів, пригадується процесії, могутнє „Христос воскресе!"..

Пригадуються й інші картини: останній восниий Великдень, передвеликодні дні, проведені в стрілецькому рові, і, замість сухого відгомону великопісних калатал — уривчасті черги кулеметів і глухі, недалекі, удари артилерійських стрілен. Великдень 1945 року, передостанній час у фронтовій лінії під замком Гляйхенберг — останній фронт нашої Дивізії — останній восниий Великдень...

З-поміж десятків фотознімок відшукується притерту, вицвілу знімку, яку хтось носив у портфелі. На знімці фрагмент березового хреста, на ньому дощана таблиця, над нею і під нею два вояцькі шоломи. Тло для хреста — лісисте узгір'я і білі хмарини на ясному, весняному небі.

Пригадую цю знімку. Пізно цей лан блакитного льону і цю дощану таблицю. Коли я дивлюся на знімку, встає в пам'яті той день, коли я зробив цю знімку — кінець квітня 1945 року. Знімка зроблена чотирнадцять років тому, коло села Ґнас в Австрії, за декілька кілометрів від замку Гляйхенберг, за який відділи нашої Дивізії зводили завзяті бої і який переходив кілька разів з рук до рук. На дощаці напис:

„Впали за Україну в квітні 1945 року: десятник Стасенко, десятник Билюляк, ґренадир Попович, ґренадир Бараненький, ґренадир Куницяк, ґренадир Самолюк, ґренадир Приходько".

Стасенко... Стасенко... Я ж пам'ятаю це прізвище... Зараз, зараз... Як це було... тоді, перед Великоднем...

Третя сотня 29-го полку, що нею командував сотенний пор. Козак, лежала недалеко села Ґнас, за декілька кілометрів від замку Гляйхенберг — містечка Бад Гляйхенберг — за які від початку квітня йшли важкі бої з большевиками. Сотня відзначилась особливо в бою за Бад Гляйхенберг, втративши більше як 2/3 свого складу. Сотня вже двічі ходила на підмогу залозі замку, коли заходила небезпека його оточення.

А одного ранку в квітні прийшов наказ ще раз піти на допомогу залозі замку, який большевики оточили.

...Сіріло і день був уже недалекий. Сотенний дав наказ третій чоті зайняти малий фільварок Марісгорн, що складався з кількох будинків і був розташований в лісі за яких сто метрів від замку. Разом з третьою чотою спрямував сотенний Козак відділ важких кулеметів, який після вибиття ворога з фільварку, мав дати вогневе забезпечення третій чоті, що пішла з сотенним звільняти замок.

Друга чота, як резерва, залягла в рові поміж замком і фільварком. Чотовий третьої чоти десятник Стасенко повів своїх людей разом з командиром сотні на допомогу друзям, оточеним большевиками, які залягли обабіч замкової брами. Усі його люди повернулися з успішної дії. Не судилось повернутись лише Стасенкові...

Нема часу думати перед боєм про небезпеку. Не думав певно про неї й десятник третьої чоти. Хто-зна, про що він думав: може про блакитне море, може про рідну Одесу, може про те, чи дожиме ще до Великодня?

В сірій імлі ранку розляглись перші черги ворожих „максимів" і постріли протитанкових рушниць, що ними був озброєний ворог.

Хто пам'ятає ще Ґляйхенберг? Зелений ліс, білі мури замку, важкий звідний міст, залізну браму? За брамою кулемети залоги. Ось, здається, рукою подати, ось ще лише декілька кроків і вони, третя чота, вже під замком.

Нещадно б'ють ворожі „дехтярі", через дорогу, а ось уже в повітрі чорніють ручні

(Закінчення на стор. 3-тій)

ЗАХІД РІШЕНИЙ ОБСТОЯТИ ВОЛЮ І СВОЇ ПРАВА В БЕРЛІНІ

Париж. — Усупереч первісному передбачуванню, що конференція міністрів закордонних справ ЗДА, Франції, Англії і Західної Німеччини, яка почалась у Парижі в минулу середу, триватиме до суботи, вона скінчилась вже в четвер, після дводенних нарад, ведених на трьох засіданнях. Осягнено повну згоду щодо політичної стратегії, яку треба буде вести на зустрічі з совєтським міністром закордонних справ Андреєм Громиком 11-го травня ц. р. В короткому офіційному комунікаті стверджується, що західні альянти стоять далі на свому рішенні, висловленому в заяві з грудня минулого року, щодо зберігання свободи мешканців західнього Берліну та прав і зобов'язань, що їх мають на берлінському терені альянти. „В тому самому часі вони потверджують свою готовість вступити в переговори з Совєтським Союзом з ціллю встановлення справедливого і тривкого миру в Европі. Щодо цього — західні міністри осягнули повну згоду"... — На закінчення говориться в комунікаті, що постанови західніх міністрів будуть передискутовані на Раді НАТО та що будуть вжиті заходи, щоб під час Женевської східньо-західньої конференції стояти в контакті з Радою НАТО. Західні міністри уповажнили французького міністра закордонних справ Мориса Кув де Мурвіля, щоб він доповідав на Раді НАТО про конференцію міністрів. Крім офіційних нарад, західні міністри стрінулись в минулий четвер ще на коротко — на приватній розмові. За газетними інформаціями, вони прибудуть до Женеви на день перед заповідженою конференцією, щоб мати змогу ще раз устійнити тактику, але не заповіджено тепер офіційно ніякої додаткової наради.

Проголошений комуністичними державами комунікат після закінчення їхньої конференції у Варшаві майже виключає, що Совєти погодились на пов'язання проблеми Німеччини і Берліну з проблемою европейської безпеки і роззброєння. Вони хочуть розглядати ці справи окремо, настоюючи на „закінченні військової окупації в західньому Берліні". За західнім пляном — Берлінська проблема буде з розв'язана так, що Берлін став би столицею з'єднаної Німеччини, а до того часу зберігся б там „статус кво". В усякому разі, приходять до висновку коментатори, Паризька конференція виявила більшу внутрішню єдність західніх альянтів, ніж це раніше твердили скептики.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ ПІДТРИМАЛА ВЕТО ПРЕЗИДЕНТА

Вашингтон. — 30-го квітня Палата Репрезентантів підтримала „вето" Президента і таким способом досі Конгрес ще ні разу не міг перемогти Айзенгаверового вета, коли вже 138-ий раз Президент не підписав законопроєктів, ухвалених Конгресом під час шестирічного урядування Айзенгавера в Білому Домі. Але тільки 4 голоси бракувало до того, щоб Палата пішла слідами Сенату, який 28-го квітня потрібною більшістю двох третіх голосів переміг був вето Президента. Президент відмовився підписати законопроєкт про те, щоб секретар рільництва не мав права контролі над позичками, які видає Адміністрація для Електрифікації сільських районів. Цей успіх Президента треба завдячувати об'єднанню республіканської меншости в Палаті, яка підтримала пропозицію уряду. За переможення вето голосували 274 демократи і 6 республіканців, а проти були 142 республіканці і 4 демократи. Президент заявив, що він дуже вдоволений із того, що його вето важке, а секретар рільництва Езра Тефт Бенсон сказав, що в цьому голосуванні Палати видко мудрість державних мужів, бо ті, що виступали проти вето, на думку Бенсона робили це з політичних а не з економічних причин. Коли Палате прийняла цей законопроєкт 15-го квітня, то аж 16 республіканців голосувало разом із демократами, а під час сьогорічного вето — число зменшилося до шести. Демократи передбачають, що деякі республіканці з рільничих районів заплатять за це голосування своїми мандатами в 1960 році. Адміністрація Електрифікації сільських районів видає позички кооперативам, які підключуються електрифікацію фармерських мешкань та інсталяцію в них телефонічних апаратів. Вона є при департаменті рільництва. Демократи хотіли б її усамостійнити від того департаменту.

Сенат призначив 200 мільйонів долярів на позички закордонові

Вашингтон. — 30-го квітня Сенат ухвалив 200 мільйонів долярів на позичковий фонд в рямцях допомоги закордонові в фінансовому році, який кінчається 30-го червня 1959 року. Президент Айзенгавер вимагав на ту ціль 225 мільйонів, але Палата Репрезентантів з тієї суми скреслила була 100 мільйонів долярів. Сенатор Аллен Еллендер запропонував, щоб і Сенат прийняв меншу суму, ухвалену в Палаті, але його внесок був переможений більшістю 54 до 24 голосів. Експрезидент Г. С. Труман промовляв під час відзначування 10-річчя існування технічної допомоги закордонові і вимагав, щоб ЗДА і надалі допомагали недорозвиненим державам у світі. Г. Труман сказав, що ЗДА і інші промислові держави вільного світу повинні вивчати цю проблему та допомагати закордонним, економічно слабим державам. На 1960 рік уряд вимагав до цього фонду 700 мільйонів долярів.

В Ню Йорку відбулося чергове засідання Господарської Ради УКК

Ню Йорк. — В суботу, 25 квітня ц. р. відбулося тут в приміщенні УККА засідання президії Господарської Ради, яка в минулому році утворилася при УККА. В засіданні, яким проводили голова Ради Йосиф Лисоґір та секретар Ради Ярослав Пастушенко, взяли ще участь: П. Бакович, В. Мудрий, Я. Падох, І. Порийко, Р. Раковський, Ю. Рибак, С. Спринський, В. Титаниїч і І. Шепарович. Предметом нарад була програма праці Господарської Ради та її організаційне - статутове оформлення. Між приявними була розбіжність думок, що повинно бути основною існування й праці Господарської Ради: дорадництво у господарських справах, стимуляція творення нових й розбудова існуючих господарських підприємств, пропагування модерних форм господарювання громадськими й індивідуальними капіталами, чи побудова нової, двоступневої господарської організації на взір уже існуючих громадських установ. Шляхом такої дискусії та практичної праці Господарська Рада намагається знайти свій шлях діяльности й причиниться до розбудови нашого економічного й громадського життя. На нараді порушено також питання переведення фінансів Ради, реєстрації всіх господарських установ та підприємств в ЗДА, та питання публікацій Господарської Ради, при чому думки були подільні. Одні бажали б собі окремого видання Ради, у журнальному виді, інші обстоювали користування існуючими газетами й журналами для можливо широкого поширення ідей Господарської Ради.

● Президент Айзенгавер заявив на пресовій конференції, що він відкладав найменування Крістіяна А. Гертера державним секретарем не тому, що сумнівався в його здібності виконувати ці важливі функції, а тому, що мусів чекати на лікарський звіт про стан здоров'я Гертера. Президент ствердив, що вибрав Гертера на державного секретаря ще перед резигнацією Доллеса. Також і Доллес рекомендував Гертера на свого наступника.

Вшанування мучеників комуністичної тиранії відбудеться в Карнеґі Голл 14 червня

Ню Йорк. — Представник Американського Товариства для збереження релігійної, патріотичної і оперної музики повідомляє, що 14-го червня ц. р. в Карнеґі Голл відбудеться Вшанування мучеників комуністичної тиранії, в якому візьмуть участь крім американських організацій також і представники поневолених европейських народів. Найхарактернішою особливістю цього сумного свята буде засвічення „зелених свічок, що символізує згідно з традицією в східній Европі почин від упадку Царого роду, спротив в агресії і поневоленню. Крім того буде також один пункт програми під заголовком „Похід поневолених народів". Одним із промовців буде списков Кутберт О'Гара, який сидів два роки в комуністичній китайській в'язниці. Головним організатором цієї імпрези є нюйоркський промисловець і громадський діяч Френк А. Счервіні. Цю програму мають передавати через „Голос Америки" поза залізну заслону.

Вимагають закону, що забороняв би давати пашпорти комуністам

Вашингтон. — Адміністратор внутрішньої безпеки в державному департаменті Дж. В. Гейнс зізнавав в Сенатській Підкомісії Внутрішньої Безпеки і заявив, що міжнародна ситуація вимагає, щоб Конгрес негайно ухвалив законопроєкт про заборону видавати закордонні пашпорти комуністам. Він сказав, що від червня минулого року, коли Найвищий Суд ЗДА наказав видавати дозволи на виїзд закордон комуністам, 1,150 осіб, відомих із того, що цікавляться комуністичною зміною, дістали пашпорти і виїздили закордон. Державний департамент є безсильний і не має способу на те, щоб небезпечним особам не видавати пашпортів. Таким чином їздили закордон найзавзятіші комуністи, про яких відомо, що вони змагають до комуністичного уряду у ЗДА. Президент Айзенгавер вніс був ще минулого року законопроєкт про заборону видавати пашпорти комуністам, але тільки Палата Репрезентантів прийняла його минулого року, а Сенат повинен це зробити тепер. Недостача такого закону — це прогалина в нашій обороні, казав адміністратор Гейнс, яку негайно треба заповнити.

Пентаґон признає, що ракетні бази в Англії ще не готові

Вашингтон. — Представник Пентаґону заявив, що правду сказав сенатор Стюарт Саймінґтон, коли нарікав на те, що не знайшов в Англії летунських баз, з яких можна б вже тепер випускати керовані ракети середнього засягу, хоч голова Об'єднаних Шефів Штабу ген. Натан Ф. Твайнінґ зізнавав в Конгресі, що керовані ракети з засягом 1,500 миль є „готові до випущення" на летунських базах в Англії. Представник департаменту оборони не хотів зайняти становища в цій справі, тільки заявив, що генерал Ф. Твайнінґ мав на думці те, що „керовані ракети є готові до випущення", і так воно в дійсності є, а бази для операції тими ракетами щойно будуються, і це здійснюють англійські військові власті, бо так вирішив цю справу договір між Америкою і Великою Британією. В Пентагоні гадають, що ті бази не будуть вповні готові аж до кінця 1960 року. Англійці признають, що бази не є готові, але заявляють, що будуть готові на випадок потреби.

Де Ґоль виступив різко проти французької опозиції в Альжирі

Париж. — Президент Франції Шарль де Ґоль різко виступив проти французьких екстремістів, які раз-у-раз висловлюють своє невдоволення з його політики в Альжирі. Він назвав їх анахроністами, які хочуть такого Альжиру, якого вже нема, і які „також помруть", якщо будуть сліпо настоювати на своєму. Де Ґоль осудив своїх альжирсько-французьких опонентів за їхнє ремствування, що він, де Ґоль, не говорить про „інтеґрацію". Він твердив, що признання них виборчих прав мусульманському населенню в Альжирі — це якраз інтеґраційна політика. Де Ґоль прийняв був делегацію групи французів з Альжиру, між якими був також видавець поважного часопису в Орані. На відхідному він спитав в де Ґоля дозволу на оприлюднення його заввваг, на що де Ґоль погодився. Заява де Ґоля появилась у формі інтерв'ю. Офіційно заперечено, наче б де Ґоль давав пресове інтерв'ю але признано суть оприлюднених заввваг президента Франції. Цю його заяву вважають важким ударом для французьких колоніяльних екстремістів. Другим таким ударом була програ їхнього кандидата у виборах посадника на новообраній місцевій раді в Альжирі.

Совєти знову проти американських летів до Берліну

Москва. — Совєтський Союз надав стіть на становищі, що лети американських транспортових літаків із Західної Німеччини до Західного Берліну на висоті вище 10,000 стіп є порушенням „системи і практики", існуючої в користуванні так званими летунськими коридорами в обширі Берліну, і що тому вони є „однобосторонніми діями", що намагаються створити „доконаний факт" і ускладнити ним міжнародну ситуацію напередодні Женевської конференції міністрів закордонних справ. У тому дусі Совєти передали в минулу середу 29 ц. м. ноту американському амбасадорові в Москві, негайно оприлюднивши її в радіо. Формально ця нота є відповіддю на американську ноту з 13 квітня ц. р., в якій ЗДА відкинули совєтську скаргу на літ вище 10,000 стіп та з свого боку запротестували проти нападування американського транспортового літака совєтськими МІГ-ми 27-го березня ц. р. під час лету до Берліну і в поворотній дорозі до Західньої Німеччини. У відповідь на цю останню совєтську ноту повідомлено з державного департаменту, що Америка не змінить свого становища, що американські літаки мають право летіти у такій висоті, як їм сподобається, та що всупереч совєтським протестам вони й надалі устійнюватимуть висоту свого лету виключно тільки за атмосферичними умовами.

Мекміллен повторює, що не хоче угодівства, лише переговорів

Лондон. — Англійський прем'єр Геролд Мекміллен повторив своє давнє твердження, що він є також проти угодівства супроти Совєтів, як він був, мовляв, і є надалі рішучим прихильником переговорів, які довели б до поправи ініціятивної міжнародної ситуації в користь світового миру. Свою промову Мекміллен виголосив в минулу середу 29 ц. м. на бенкеті Королівської Академії в Лондоні. Він потвердив своє давнє позитивне становище супроти ідеї конференції „на вершинах". Завжди — заявив він — є такі важливі міжнародні проблеми, що їх можна вирішити тільки в крузі найвищих державних керівників, ото ж гоління урядів. Він признав, що Совєти не відступили від своїх вимог щодо перетворення західнього Берліну у вільне місто та мирового договору з „двома Німеччинами", але спосіб, як тепер Москва говорить про це, багато різниться від давнішого способу. Мекміллен зараховує уже, як успіх, факт, що на 11 травня визначена конференція міністрів закордонних справ у Женеві. Мекміллен повторив, що він не їздив до Москви, щоб переговорювати про злагоду, а на те, щоб переконати совєтських лідерів, що треба переговорювати в спірних справах, і що в цьому ділі він, Мекміллен, вибовував ніби приниження, ніж він із до його поглядів. Мекміллен пояснив приповідкову англійську „флегму" — політичним вишколенням — фактом, що англійці є торговельною нацією.

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$ 12.00	One year	$ 12.00
На пів року	6.25	Six months	6.25
На три місяці	3.25	Three months	3.25
В Джерзі Ситі і закордоном:		Jersey City and Foreign Rates:	
На рік	$ 14.00	One year	$ 14.00
На пів року	7.50	Six months	7.50
На три місяці	4.00	Three months	4.00

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ІЗ СВЯТОМ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

У минулорічному великодньому числі „Свободи" був надрукований вірш „Велика П'ятниця в Україні", написаний одним з українських поетів, що, після довгих років, перебутих у совєтських концентраційних таборах, після всіх злиднів і знущань, вернулися до рідних сіл і міст незламні, сповнені віри у перемогу Божої правди і у визволення України. Закінчувався цей вірш закликом до земляків під совєтським режимом не плакати над Божим гробом — „тож у третій день дасть Ангел вістку із небес, що вже порожній Божий гріб, бо вже Христос ожив — воскрес!".

До цього віршу неназваного автора, пересланого його рідним до Америки, був доданий воскресний привіт і великоднє побажання для українців у світі, щоб вони прожили много літ, щоб перейшли шлях життьовий „життєрадісні, здорові, у Бога в ласці і в людей, в родиннім щасті й у любові", щоб їх у їхніх трудах підтримувала завжди поміч Божа... Глибоко зворушливим було це закінчення, особливо як зважити, що писала його людина — недавній в'язень совєтських концентраційних таборів, людина, що в умовах совєтського режиму не має ні змоги, ані права виявити своє прізвище, сказати голосно і відкрито те, що вона думає, в що вона вірить; коли подумати, що адресувала вона його своїм землякам у вільному світі, які хоч і далеко від рідної землі — але ж живуть в умовах добробуту і повної свободи.

Місяць пізніше була надрукована у „Свободі" репродукція великодньої листівки, надісланої одній українській родині у ЗДА вже просто з осавлених місць заслання в північному Сибіру. На кольоровому, хоч і невправному малюнку цієї листівки було зібране символічно все, чим живуть сьогодні, до чого прагнуть українські люди в царстві комуністичного безбожництва і поневолення. На тлі поваленних українських хат, поламаних хрестів і будинку тюрми були представлені на цій листівці Шевченко і постать української жінки в кайданах, внизу, наче візія майбутности — великодня лоза, писанки, великодній агнець та велика мурована церква у промінні великоднього сонця, а над усім — над Україною сучасною і майбутньою — двоє янголів із написом „Христос воскрес!" І в змісті цієї листівки були знову ж висловлені побажання здоров'я і сил для тих, що у вільному світі...

Таким вітанням, такими побажаннями завершувалися обидва послання від українських людей з-поза залізної завіси. Такими побажаннями, глибокою вірою в те, що „загине, щезне тьма ворожа" закінчуються десятки листів, великодніх привітань, що надходять тепер почерез кордони й моря із Рідного Краю, тієї землі, де народилися й виростали батьки та діди українських іміґрантів у Новому Світі, де народилися й виростали ті, що знайшли тут захист і дім після другої світової війни. Усі ці, надсилані на цей бік звернення, сповнені не тільки глибокою вірою в те, що воскресне Христос і для України, що звільниться з-під важкого каменя неволі і наша Батьківщина, але й усі вони повні великої, безмежної надії на те, що їхні рідні, що їхні земляки в далекому світі не тільки живуть, але що й вони, об'єднані й одностайні в любові до свого, не покладають рук, щоб допомогти Україні в її зусильній боротьбі за визволення.

І звучать ці щирі, повні віри сподіванки інколи важким докором, болючим викликом нашій совісті, сумлінню тих, що зараховують себе до людей української нації, до людей, зв'язаних одним родом, однією кров'ю й однією вірою. Чи справді українці у вільному світі такі вже одностайні і солідарні в праці на допомогу поневоленій Батьківщині, в пам'ятанні про неї, в щоденних своїх трудах і зусиллях, у підтримці тієї громадської і політичної роботи, що ставить собі завданням ширення правди про Україну, організування сил і засобів для реалізації визволення України? Чи сповнені тут усі українці такою глибокою і гарячою вірою в майбутнє воскресення Божої правди в Україні, як її мають, як нею горять і наші земляки, що живуть під совєтським режимом, наші брати і сестри, що караються ще й досі по совєтських таборах та засланнях?

Єдині у вірі, в праці і в боротьбі — тільки таке ствердження могло б бути відповіддю на великодні привітання і побажання, надсилані з поневоленої України.

ПРИЗНАЧЕННЯ ПАНІ ЛУС

Коли в лютому ц. р. президент Айзенгавер призначив Клер Бут Лус амбасадоркою З'єдинених Держав в Бразилії — це викликало в американській і закордонній, зокрема бразилійській, пресі загальне схвалення. Клер Б. Лус, тепер 56-річна дружина видавця в усьому світі відомих журналів „Тайм", „Лайф" і „Форчюн", є активною американською громадською діячкою від поверх чверть сторіччя, працювала як журналістка, а протягом кількох років була амбасадоркою З'єд. Держав в Італії. В той час вона відіграла активну ролю посередниці в югославсько-італійському спорі за Трієст і значно причинилась до затіснення зв'язків Італії з західнім бльоком держав, зорганізованих у Північно-Атлантійському пакті (НАТО). За цю діяльність Клер Лус атакували гостро італійські комуністи, зчинивши крик, що вона „втручається у внутрішні справи Італії", коли вона в своїй промові під час виборчої кампанії в Італії з признанням висловилась про Християнсько-Демократичну партію. Однак усі прозахідні кола Італії, зокрема її уряд, з великим жалем і з висловами глибокої симпатії прощалися з нею, коли вона в 1956 році зреклася свого становища амбасадорки внаслідок слабого здоров'я. На призначення її тепер амбасадоркою до Бразилії вплинув, безумовно, факт, що вона — католичка, добре знайома з латинською культурою і, зокрема, віддавна цікавилась південно-американськими країнами.

Тому в сенатській Комісії для закордонних зв'язків 3 березня ц. р. затверджено її на новому становищі 16-ма голосами проти одного, без попередніх дебат. Клопіт почався, коли справа перейшла на пленум Сенату. Деякі сенатори, зокрема демократичний сенатор Вейн Морс з Ореґону, довго й вичерпно переслухували Клер Б. Лус, атакуючи її головно за колишні вислови проти демократичних президентів Ф. Д. Рузвелта і Гаррі Трумана. Пані Лус признала, що вона вжила тих яскравих висловів в ході гарячої агітаційної кампанії під час президентських виборів, в яких, як республіканка, палко підтримувала Д. Д. Айзенгавера. Сен. Морс рішуче противився її призначенню до Бразилії, закидаючи їй „психічну незрівноваженість". Щоб знайти проти неї арґументи, він звернувся до її нюйоркського лікаря, запитуючи, чи не лікувалась вона від якоїсь психічної недуги. У Сенаті він виголосив проти неї тригодинну промову. Все ж 28-го ц. м., коли прийшло до голосування, то 79 сенаторів висловились „за", а тільки 11 „проти". Однак пані Лус, майже безпосередньо після того голосування, дала волю свому полемічному темпераментові і заявила, що її „клопіт з сенатором Морсом почався з того часу, коли кінь копнув його в голову". Названий сенатор негайно виступив з гострою реплікою, вказавши на цю заяву амбасадорки, як на найкращий доказ, що вона — не зрівноважена і не годиться на репрезентантку країни. Чоловік пані Лус, згаданий видавець трьох великих журналів, оприлюднив заяву, в якій ствердив, що атаки проти його дружини були подумані радше, як атаки проти нього, за його публіцистично-редакційні виступи. Однак, він висловив погляд, що оприлюднене в пресі переслухання пані Клер Бут Лус в сенатській Комісії і публічні атаки проти неї в дебатах на повному Сенаті можуть підірвати її повагу в бразилійській публічній опінії, а тому він, Гаррі Л. Лус, звернувся з прилюдною порадою до своєї дружини, щоб вона зреклася державного становища.

Ця справа була також предметом запиту до Президента під час його пресової конференції 29-го ц. м. Всупереч газетним вісткам, начебто у державній верхівці появилась тенденція відкликати пані Лус, Президент підтримав її. Не похваливши різкого вислову пані Лус на адресу сенатора Морса, він назвав той вислів „людським", давши цим зрозуміти, що вона зробила свою заввагу, будучи схвильована поведінкою сенатора. Айзенгавер висловився з великим признанням про її ділові кваліфікації і заявив, що він перевірив становище відповідальних бразилійських кол, які, мовляв, бажають мати Клер Б. Лус американською амбасадоркою.

Незалежно від того, чим ця справа закінчиться — чи від'їде пані Лус на своє урядове становище до Ріо де Жанейро, чи зречеться його, ця справа кидає недобре світло на деякі звичаї в Сенаті. Очевидно, що людина, яка має займати високий дипломатичний пост, повинна відзначатися великою видержливістю та терпеливістю і вважати на кожне своє слово. Але й члени Сенату повинні більше рахуватися з відгуком, що його мають їхні виступи не так на внутрішньому американському терені, як за кордоном. Нема сумніву, що полеміка сенатора Морса з пані Лус була чудовим дарунком для міжнародних, зокрема бразилійських комуністів, і що ця полеміка в Сенаті пошкодила в Бразилії не тільки цій одній репрезентантці, але й взагалі престижеві Америки, зокрема престижеві самого Сенату та його членів. Бо не було б тієї полеміки, то не було б і пригадки в пресі, що дійсно 4 серпня 1951 року в Оркні Спрінґ у Вірджинії, під час показу коней один з них копнув сенатора Морса, вправді не в голову, а в рот, після чого він кілька днів мав труднощі з їдою. Така пригадка сенатора Морса не дискредитує, але дає зброю ворогам його і Америки, що тільки й шукають нагоди для насмішливих завваг. Сам Президент затаврував довге зволікання з затверджуванням в Сенаті урядових призначень: 76 важливих призначень ніяк не можуть діждатися вирішення. Коли ж потрібне переслухування призначених осіб і дебатування над ними, то чи не можна б робити це за щільно зачиненими дверми? „Паблисіті" не раз уже пошкодило державним інтересам З'єдинених Держав, і те саме сталося також в цьому випадку.

ЗМІНИ БЕЗ ЗМІН У ПЕЙПІНҐУ

В останньому тижні квітня в Пейпінґу китайські комуністи провели деякі перетасування в урядовій верхівці „Китайської Народної Республіки", заміняючи дотеперішнього президента Мао Тсе-тунґа іншим комуністом — його дотеперішнім заступником Лію Шао-чі. Заміна ця на становищі президента комунокитайської держави по суті не означає ніякої зміни, бо в проводі комуністичної партії, що є єдиним вирішальним і диспозиційним центром, залишається все по-старому — очолює її Мао Тсе-тунґ, як голова, а Лію Шао-чі — як генеральний секретар.

Відхід Мао Тсе-тунґа із становища президента червоного Китаю був мотивований нібито його бажанням присвячувати більше часу проблемам партійної теорії, тієї теорії, розробленням якої займався досі Лію Шао-чі, реклямований совєтськими і комунокитайськими партійними колами, як найвидатніший партійний теоретик. Ніяких прогнозів на цьому перетасуванні будувати не можна, бо вирішальним залишається факт, що і Мао Тсе-тунґ і Лію Шао-чі співпрацюватимуть як співпрацювали досі, а їх спільні зусилля будуть спрямовані не на що інше, як на посилення та утривалення комуністичного режиму, накинутого 650 мільйонам китайського населення.

Біографічні дані нового президента комуністичного Китаю, Лію Шао-чі, так само, як і біографії інших комунокитайських лідерів, невідомі. Навіть в офіційних джерелах рік його народження подається різно — одні твердять, що народився він 1898 року, другі — аж 1905 року. Походить він так само, як і Мао Тсе-тунґ, із заможної китайської родини, з центральної китайської провінції Гунан, і обидва вчилися в одній школі. Обидва стали комуністами ще в молодості і обидва відіграли видатну ролю в створеному комуністами Соціялістичному Союзі Молоді.

На свою конті Лію Шао-чі має ту велику перевагу, що вже, починаючи з 1921 року відбував він основний комуністичний вишкіл у Москві, висланий туди з Шанґаю проводом згаданого Соціялістичного Союзу Молоді. Вернувшися до Китаю, він почав працювати, як організатор робітництва, і вже в 1927 році став членом центрального комітету комуністичної партії Китаю. Вже з того часу показав себе Лію Шао-чі безоглядним і фанатичним реалізатором комуністичної експансії, а в 1949 році, після загарбання Китаю комуністами, разом із Мао Тсе-тунґом, здобув репутацію одного із двох "непомильних комуністів".

В китайських комуністичних колах вважають Лію Шао-чі найзавзятішим та найбільш послідовним прихильником Москви, „нерозривного зв'язку" та міжнародної солідарности з комуністичною партією Совєтського Союзу, як провідником міжнародного комунізму. В 1948 році, під час розриву Москви із Тітом засудив останнього, як „зрадника комунізму", також Лію Шао-чі, виступаючи й потім проти всіх проявів „тітоїзму" в комуністичному таборі, особливо проти спроб нав'язувати „тітоїзм" Мао Тсе-тунґові й іншим провідникам компартії Китаю. Не зважаючи на свою беззастережну прихильність до Москви, Лію Шао-чі не побоявся виступити декілька разів із критикою совєтської політики.

У своєму ставленні до Америки Лію Шао-чі здійснює напрямні совєтської пропаґанди, тавруючи „американських імперіялістів" і обвинувачуючи їх у намаганні вести „підривну діяльність" в Китаї. В деяких своїх давніших виступах він висловлювався про ЗДА прихильніше, подаючи їх, як приклад індустрійного, сільсько-господарського і культурного розвитку.

Становище президента „Китайської Народної Республіки" Лію Шао-чі зайняв не у висліді таких чи інших виборів, як це діється в демократичних країнах, але був „обраний" невеликою клікою членів центрального комітету компартії Китаю і „затверджений" одноголосно комуно-китайським „парляментом", що до нього входить 1,157 послів. Водночас із цим заступниками президента були „затверджені" знову ж на пропозицію, чи точніше доручення компартії пані Сун Ят-сен, 69-літня вдова засновника китайської республіки, і Тунґ Пі-ву старий комуніст і приятель Мао Тсе-тунґа. Здогадний кандидат на президента, дотеперішній віце-президент маршал Чу мусів зреzиґнувати із свого становища й очолити парляментарну постійну комісію, складену із 62 послів. Заступниками маршала Чу, як голови цієї комісії „обрано" 16 послів, між ними не тільки Панчен Ляму, але навіть і Даляй Ляму, який втік від погоні китайських комуністів і перебуває тепер в Індії, де виступає з гострим засудом комуно-китайського режиму в Тибеті. Поширюючи вістки, що Даляй Ляма був викрадений насильно тибетськими повстанцями й обираючи його навіть до президії постійної комісії парляменту, китайські комуністи намагаються за всяку ціну реставрувати в очах азійських народів свій престиж, знівечений брутальним здушенням тибетського повстання. Зліквідувати наслідки цього порушення буде правдоподібно головним завданням нового наказного „президента" комуністичного Китаю — Лію Шао-чі.

НА ВЕЛИКДЕНЬ

Злинуть воскресні пісні,
Сядуть на наші поля;
Вже у весняному сні
Чує їх рідна земля.

З гір їх несе вже струмок,
Шум їх вітає в гаях;
Дай їм крилець ластівок,
Весно, дай сонячний шлях!

Буде Великдень у нас,
Празник без горя і сльоз;
Руку подасть нам наш Спас,
Волю нам дасть наш Христос.

Відки б не вийшов наш враг,
Зломить його наш опір;
Вгору піднятий наш стяг
Блисне вогнем нових зір.

Жах доберється до варт
Наших одвічних тюрем;
Дасться нам сила і гарт,
Ми своє живо зберем.

ВАСИЛЬ ЩУРАТ

о. М. Федорович

ЧИ СПРАВДІ ХРИСТОВІ СЛОВА?

Окрім автентичних книг св. Письма, християнська старовина витворила значну кількість так званих апокрифічних книг з біблійної, історично-церковної та описово-релігійної ділянок. Апокриф з-грецька означає щось недоступне, затаєне, сповите серпанком таємничости. Літературною формою і тематикою апокрифи зближені до священних книг Старого й Нового Завіту; деякі з-поміж них невідомими авторами були так майстерно спрепаровані, що забрало чимало часу й зусиль старих біблістів та церковних істориків ранньої доби християнства, щоб остаточно зачислити їх в реєстр (індекс) скрито або й зовсім явно єретичних творів. Як скрізь у справах віри та догми, рішальним був і тут пастирський і навчальний голос, авторитет Святої Вселенської Церкви.

За свідченнями одного із найстарших Отців Церкви, св. Іринея, число таких релігійно-історичних фальсифікатів, апокрифів, було велике. Деякі з цих псевдо-біблійних творів було довший час толеровані Вселенською Церквою деякі дійшли аж до християнського середньовіччя. Для старохристиянського мистецтва, також малярства й поезії, ці твори зробили дуже цінну прислугу. З перлин світової літератури, що їх сюжетом були давні апокрифи, згадати б Дантову „Божественну Комедію". Також на старій і благочестивій Україні-Руси ця псевдо-біблійна спадщина християнського Орієнту, зокрема Єгипту, довгими століттями була улюбленою літературою простолюддя, а то й самих „книжників" та угодників землі української. Не лише давні сирійські, грецькі та єгипетські духовні особи й миряни хотіли трохи більше й на свій лад знати про те, про що у Св. Письмі сказано коротко, але й затворники Києво-Печерської Лаври, а за ними духовники й вірні інших городів та селищ старої Руси шукали в апокрифах заспокоєння своєї релігійної цікавости. Зі старих українських творів апокрифічного характеру згадати б „Збірник Святослава" з 1073 року. Довгими століттями зворушували українську релігійну душу десятки святих переказів про Христа, святу Богородицю та Апостолів.

Одним з найбільш зворушливих та популярних апокрифів на землях України був переказ „Хожденія Богородиці по мукам". На гарячі просьби Богородиці погоджується Спаситель показати Їй пекло. В супроводі св. Михаїла та соток ангелів сходить Вона туди, щоб побачити муки грішників... Там бачить Божа Мати, як грішники терплять відповідно до своїх провин, вчинених на світі. „І заплакала гірко Богородиця, стала благати свого Сина прощення для них"... Моління святої Матері зворушили Христа, і Він сказав: — „Заради милосердя мого Отця Небесного, заради молитов моєї Матері — даю вам, грішники, звільнення від ваших мук на час від Великого Четверга до Зелених Свят, — щоб у той час і ви прославляли в радощах ім'я Боже"...

Як бачимо, окрім релігійного сентименту й сумаричного есхатологічного підложжя, цей твір аж кишить від помилок, від нонсенсів біблійного порядку, а що найважливіше в ньому розходження та грубі єресі чисто догматичного ґатунку. Релігійні новатори й церковні реформатори перших століть християнської ери, а поміж ними так звані „ґностики" (дослідники по-теперішньому) саме такою „невинною" й на око „глибоко релігійною" підлазкою поширювали з успіхом свої неправовірні й грубо єретичні теорії, послуговуючись високомистецькими щодо форми фальсифікатами.

Славні були в давнину Апокрифічні Євангелії, „авторами" яких були чи не всі св. Апостоли! Була відома „Євангелія Дванадцяти" (Апостолів) з початків другого століття (зовсім пропала). Десь в половині того самого століття постала „Єгипетська Євангелія", що довго в квітучо-християнському Єгипті стояла нарівні з автентичними чотирма св. Євангеліями. Багато зовсім незнаних вісток про страдання і смерть Божого сина знаходилося в „Євангелії св. Петра", фрагменти якої знайдено в старовинному християнському гробі в Єгипті у 1887 році. Там усю вину за смерть Божого Сина невідомий „євангелист" скидає на самих жидів. Як виявили досліди, ця і інші Апокрифічні Євангелії, скидаючи вину за смерть Божого Сина на жидів, мали на меті ширити між тодішніми глибокорелігійними народами Сходу, поміж християнськими конвертитами поганського походження — глибоку ненависть до тодішнього жидівства. — Церква, ясна річ, скоро й рішуче осудила такі погляди.

Велетенський вплив і на дальші століття, майже по середньовіччя, мали „Протоєвангелії Якова" та „Євангелія Никодима". Обидва твори подають ще більше леґендарних деталів про життя, навчання і страждання-смерть Спасителя та численні, зворушливі леґендарні вістки про життя Богородиці. І в цих псевдобіблійних творах вина за смерть Спасителя падає виключно на жидівську старшину. Їх також з бігом часу „розшифровано", як тенденційні, і поставлено в реєстр неправовірних і затаєних („апокрифічних") письм.

Десь з початком 3-го століття, з наказу римських цісарських кругів, ще „основніше" переоблено тодішніми ненависниками жидівства цю апокрифічну „Євангелію Никодима", нова версія якої носить назву „Дії Пилата". — В цьому забарвленому політично-суспільною тенденцією елабораті Понтійський Пилат виступає публічно (по смерті Спасителя) — як свідок своєї невинности, своєї непричетности в убивстві Христа! Всю вину за цей акт він категорично скидає на жидівський Синедріон і взагалі на все жидівство у світі... І по сьогодні Коптійська Церква в Єгипті та Абесинії, на основі таких „історичних" тверджень Пилата, уважає його святим, навіть мучеником за християнську ідею. (Фундаментальною єрессю Коптійської Церкви є так званий „монофізитизм", незгідне з відначальними догмами Вселенської Церкви навчання про одну божеську й людську природу в Ісусі Христі).

До категорії маловідомих, що збереглися лише в сумаричних нарисах, так званих „рецензіях" літературних пам'яток старохристиянської доби належала апокрифічна „Євангелія Томи". З початком цього року міжнародної слави бібліст та богослов, Оскар Кульмен, професор паризької Сорбони, подав до відома всьому християнському світові, що знайдений ним кілька років тому збірник старовинних папірусів обіймає

(Закінчення на стор. 3-тій)

Роман Мац

ВЕЛИКДЕНЬ НА ПИСКОРАХ У 1946 РОЦІ

(2)

І ось такий Штефаник пригадався мені з попереднього року. Тепер якраз прямував він до мене. Я тепло його привітав і зауважив, що йому було приємно мене побачити. Штефаник мав на голові солом'яний капелюх, а в руці тримав завинені в біле полотно декілька яєць і малу паску.

— Дав нам Бог пєкну пугоду на Великдень, — сказав він.

— Так, — погодився я, — але не знаю, чи святкуватимемо спокійно, бо тої ночі прибуло багато большевиків до Олешиць.

— Та вуни нікди ни зиставлєт нас в спукою, жиби ми сно паску пусвітили.

Я не мав змоги заходити з Штефаником у довшу розмову, бо спішився з розвідкою до Першої Сотні. Він зауважив, що мені спішно, і хотів уже відходити, але я його задержав і витягнувши з наплечника кусок шинки, дав йому. Штефаник якусь хвилину вагався взяти, але, побачивши, що я даю йому не як бідній людині, а як людині, до якої маю пошану, прийняв мій дарунок і подякував.

Такого величавого Великодня Молодич не бачив уже два роки. У церкві я, на жаль, не побачив вівтаря, бо пробитись до нього було дуже тяжко. В душі я був неспокійний. Незвичайно тихий день і ті круки, що пригадались мені коло Бохнової грушки, насторожували мене. З таким почуттям я вийшов на двір і знайшов собі місце за дротами під соснами, звідки видно було церкву і чути спів хору. Коло мене стояла група жінок, які жваво говорили щось про свої передсвяточні клопоти.

Я стояв урочисто, мовчки, звернений лицем до церкви. Це, очевидно, вплинуло на жінок, бо вони перестали говорити і з побожністю обернулись обличчями до церкви. Проте, одна балакунка не могла встояти тихо і, глибоко зідхнувши, сказала:

— Ой так, так, такі то часи. Знайте, малам трошки пшиниці й розтерлам їй на жорнах, але шо ж: дріжджє нима, і яка вам та паска?

— Та йдіт гет кумо! — докинула друга, — Я тиж тримала трошки пшиниці на свєта, алиш в змлі напічнєвіла і паска мі вийшла як пляцок.

— Та шо ту гадати, — загомоніла балакунка, — тераз ту ніякі свєта. Кури нам вибили вункавудисти, яйок нима, а за кубасу ту юж навіт ни питайте.

Жінки розговорились, але мій погляд в їхню сторону спинив розмову. Люди з пасками підходили ближче до церкви. Із відчинених вікон доносився спів пісні „Паска красна нас вітає". Народ на подвір'ї її підхопив. Балакунка коло мене співала голосніше за всіх. Її голос звучав так, немов би вона йшла до бою. По закінченні співу вона промовила до своєї сусідки:

— А пєкну кушулю майте на собі!

— Та вона била колись пєкна, — відповіла сусідка. — Вишилам сї собі, як билам ще дівкою, а тераз в ті чєси то все в землі, і дивітсі як вуна сблізла.

З церкви почулось могутнє „Христос Воскрес!". Два дядьки приготовляли до вистрілу моздір. Коли третій раз проспівали „Христос Воскрес", балакуча жінка почала свій коментар:

А знайте, юж ми ни мали такого Великдня зо два роки. Пам'ятаю, перешлого року, то ми сиділи за Ручкалькою в лісі. Якось Богу дєкувати того року спокійно.

Жінка ще щось хотіла говорити, але її розмову перебили постріли. На присілку Пискорі заклекотіла зброя. Нарід почав утікати куди попало. Ті, що не могли вирватися з воріт, перескакували через пліт. Одна жінка впала з паскою і закричала, але ніхто на неї не звертав уваги.

— Ой та муя паска! — кричала жінка.

Я підбіг до неї і потягнув її під дерево. Постріли на Пискорах не вщухали. За хвилину над лісом звелися купи диму. З церкви вибігали останні люди. Я оглянувся і побачив двох повстанців з Мачужанського куща. Це були Кіт і Зозуля.

— Хто ще залишився в церкві? — спитав у мене Зозуля.

— Не знаю, — відповів я — ходім подивимось!

В порожній церкві коло престолу, докінчуючи Службу Божу, стояв священик.

— Отче, негайно втікайте! — крикнув я. — Большевики на Пискорах!

Священик мовчки подивився на нас і махнув рукою.

— Отче, большевики вас зловлять! — настоював нервово Зозуля. Священик тихо промовив:

— Моє місце тут. Я мушу докінчити Богослуження.

Ми його залишили в спокою, вийшли з церкви і подалися в сторону Пискорів.

— Кудою побіжимо? — запитав Зозуля, заладовуючи в бігу кріса.

— Туди, жиром до Луга, — відповів я.

— Ні, ні, — не погодився Кіт — лісом краще!

— Лісом наступають большевики від Олешиць! — закричав Зозуля.

Нарешті вибрали ми дорогу жиром для підходу на Пискорі. Зозуля мені сказав, що він з Котом був висланий від куща на розвідку. Для мене це було вигідно, бо я мав дістатись до Першої Сотні. Стрілянина тим часом розтягнулась до присілка Храпи. За лісом зносилася вгору щораз густіша хмара диму. Крик і шум не давали змоги розпізнати голосів, що долітали до наших ушей.

Із лісків ми вибігли на чистий Луг. В рові синявського гостинця, що перетинав Луг, залягли большевики, тримаючи оборонну лінію. Ми підбігли до рова і вибрали добре місце для спостерігання за рухами на Пискорах. Зозуля звернувся до мене:

— Лізь на дерево, згори не заваджатимуть тобі кущі.

Я видерся на самий вершок дерева, звідки розкривався широкий вид. Я бачив, як догоряли хати на Пискорах і як плуталися між ними большевики. За присілком на краю лісу було видно якісь постаті. Направо від Пискорів підсувалась якась група війська, яку большевики завзято обстрілювали з синявського гостинця. Група під лісом, не відстрілюючись, зникла в лісі.

— Що там бачиш на краю Сухої Рабіни? — спитав Зозуля.

— Виразно нічого не бачу, але там якісь люди рухаються у рові, — звітував я з дерева. — Від Старани полем наступає якесь військо. Думаю, що це большевики.

З лісу в цей момент почалася сильна стрілянина. Большевики на полі залягли і почали вкопуватись.

— Хто це стріляє з лісу? — запитав Кіт.

— На краю лісу під Стараною я вже нікого не бачу. Думаю, що це провідник Корнійчук з своєю боївкою, бо він сьогодні ранком пішов у ту сторону.

ВСЯ ВЕЛИКОДНЯ ПИСАНКА НА ДОПОМОГОВІ ЦІЛІ ЗУАДКОМІТЕТУ

ПОЖЕРТВИ ВИСИЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ЗУАДК У ФИЛАДЕЛФІЇ: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, P. O. BOX 1661, PHILADELPHIA 5, PA.

ЧИ СПРАВДІ ХРИСТОВІ СЛОВА?

(Закінчення зі стор. 2)

теж — повний і досіль зовсім незнаний в оригіналі текст апокрифічного „Євангелія Томи"! На його думку, знайдення цілости цього псевдобіблійного документу — це друге щодо значення відкриття — після недавно знайдених над берегом Мертвого моря (в Палестині) старобіблійних „Звоїв". Згаданий професор відкрив цю християнську пам'ятку в одному старому християнському гробі, за 60 миль від Люксору, в Єгипті, разом із іншими цінними 44-ма папірусами. Оригінал цієї апокрифічної „Євангелії Томи" зберігається в коптійському музеї в Каїро і є предметом пильних студій проф. Оскара Кульмена та штабу його паризьких фахівців. Час походження цього папірусу встановив згаданий бібліст на друге, а найдалі на третє століття по Христі.

Апокрифічна „Євангелія Томи" обіймає 114 коротких притч, що їх ніби виголосив Христос під час Своєї трирічної діяльности. Мова рукопису коптійська. В цілості цей старий документ ще не опублікований. Багато є в ньому Христових „притч", знаних з автентичних св. Євангелій, але є й багато глибоких змістом коротесеньких притч, нібн-Христових, зовсім не знаних досіль біблістам, навіть з апокрифічної літератури. — Деякі з-поміж них осіяні такою євангельською глибиною, такі рближені до божественних слів нашого Спасителя, знаних цілому християнству з Богом надхненних книг Нового Завіту!

Ось дослівний переклад деяких уривків з англійського тексту, поданого в березні ц. р. професором-біблістом Оскаром Кульменом: — „Сказав Ісус: якщо ті, які провадять тебе (провідники жидівського народу — М. Ф.), тобі скажуть: ось царство Боже на небесіх, тоді й небесне птаство тебе випередить; якщо вони скажуть, що (царство Боже) є на морі, тоді й риби тебе випередять. Але царство (Боже) є у вас самих і поза вами". — Або друга притча, про ролю св. Апостолів біля Христа: „Марія сказала до Ісуса: до кого подібні Твої учні? Він сказав: вони, як малі діти, які всадовилися на полі, що не є їхнє. Як прийдуть власники його, то скажуть дітям: залишіть наше поле. Тоді (діти) розгубляться зовсім, побачивши господарів, і ті віддадуть (дітям) своє поле". Інша апокрифічна притча така зближена гострим тоном до Христових слів-осуджень, звернених проти найбільших його ненависників, фарисеїв: „Сказав Ісус: горе їм, фарисеям, бо вони, як та собака, що дармо вилежується у стайні поміж телятами. І сама не їсть, і телят не веде на добру пашу"...

Християнській людині, яка читає ці чудові релігійні алегорії — стилізовані гейби самими св. Євангелистами, насувається мимохіть запит: а може справді це Христові слова? На перший погляд, не видно в цих, надиханих біблійним патосом притчах, жадної „єресі"... Така ж сама популярна, викладова форма, що її знаходимо в усіх 331 числом Христових притчах, записаних у чотирьох Святих Євангеліях.

На жаль, ці й велике число інших, недавно знайдених „притч", що довгими століттями спочивали в єгипетському „гробі забуття" — не є автентичними Христовими словами. Проф. Оскар Кульмен твердить, що невідомий єретик-ґностик з другого або третього століття по Христі, для чисто сектярських цілей склав цю „євангелію". А для більшого впливу й „доказу" своїх ґностичних теорій ужив авторитету Христового Апостола св. Томи.

Ґностицизм — це була дуже поширена в перших століттях християнства (здебільше на Сході) єретична теорія, досить хаотична доктрина про те, що лише „сила знання" годна піднести й звільнити людину від впливу матеріяльного світу на її душу і всеньке життя. Ґностики перекручували на свій лад священні книги Старого й Нового Завіту, перемішували їх з орієнтальними мітами про „визволення душі". В результаті — саму святу появу і місійно-надприродне посланництво Божого Сина — ґностики редукували до чисто земського явища. На думку ґностиків, — Христос — це великий учитель, який чарував слухачів своєю наукою, накликуючи їх до „звільнення" від грішної матерії. Надприродного акту Відкуплення на Голгофті, спасіння людини — як єдиної рації приходу, життя, навчання і смерти Спасителя — ґностики не визнавали. Для них Христос лише „світло знання" і „вчитель" на шляху визволення від матерії...

Незалежно від укритої неправовірної тенденції свіжознайденого апокрифічного „Євангелія Томи", це документ не абиякого історично-церковного значення. В ньому, як у старій та глибочезній криниці, відбиваються сумніви, релігійні відхилення від Христової Істини деяких перших визнавців Христа Господа. Остаточно, як і після подій та смути Страсного Тижня — царство Божої Правди перемогло!

Ставайте членами Українського Народного Союзу, а тим самим і співвласниками 22-мільйонового майна організації!

ВЕЛИКДЕНЬ ПІД ҐЛЯЙХЕНБЕРҐОМ

(Закінчення зі стор. 1-шої)

ґранати. Перша, друга, ось ще одна...

Граната за ґранатою летить через шлях. Коли перша з них падає і крутиться коло поручника Козака, він робить те, що вчать усіх рекрутів усіх армій: хапає її й відкидає вбік ворога. Це ж так просто!

На відкинення другої ґранати нема вже в Козака часу. Вона скочується по його раменах, грудях... Ще уривок секунди...

Чотовий третьої сотні, десятник Стасенко лежить коло свого командира. Спокійно, наче на вправах, швидким, рвучким рухом він хапає ґранату і кидає наперед. Вибух, що стрясає повітрям, годі відрізнити від усіх інших вибухів. Нема теж часу на подяку.

— „Після бою подякую — думає поручник Козак. — Життя мені врятував"...

Ось вони вже по тому боці шляху. Ось уже ведеться рукопашний бій з большевиками. Ось уже Стасенко вхопився рукою за ворожий кулемет, намагаючись вирвати його з рук ворога, що заляг і націлюється на друзів, які перебігають шляхом.

— Пусти! — хриплять той і другий, намагаючись вирвати один в одного смертоносне залізо.

Оглянься, Стасенку, оглянься! Бережись десятнику! Подивись там, за дерево!

Не дивитися вже чотовому третьої чоти. Не побачить він уже замку, що залізною кованою брамою опирається ворогові. Не почує він уже великодніх дзвонів, не святкуватиме з друзями останніх воєнних Свят Воскресіння. Автоматична черга ворога, що сховався за деревом, прошиває ранкове повітря. Одна з останніх черг бою, що вже затихає...

Застигає на цівці ворожого кулемета рука десятника Стасенка. Не встане він уже, не побачить, як на хвилину відчиниться залізна брама замку і вийдуть з нього друзі, не потисне йому руки з подякою командир.

•

На вояцькому цвинтарі коло села Гнас лежить одесит, десятник Першої Української Дивізії, — Стасенко. Лежить разом з друзями, що не дожили до дня останнього воєнного Великодня. Лежить разом з тими, що впали, як і він, „за друзі своя" — за те, щоб надійшов Третій День, День Воскресіння.

Про ковбасу та сумління

(Фейлетон)

Один із приятелів моїх (імени його незручно подати) приїхав у справах і до мене завітав. Ще й ковбасу привіз: фунтів, мабуть, у десять! Та не для мене, а для когосьтам, назвав і наказав: „Зайде, забере, знає де..."

І так вона почалась — проблема!

Бо, оце, висить та ковбаса у мене під стелею (повісив високо, щоб кішка не схопила!), гладенька, люба, підморгує, манить, запашна така. Бо й ковбаса це — важно знати! — не будь-яка, а — наша. Домашнього виробу, з часником, і салом замасна. Ех, немає вже ковбас таких! Не роблять, дорого обходиться!

Думав, забуду про ковбасу. „Та нехай собі висить безталанна! Не я їстиму її, а кому призначено".

Зібравсь фейлетон писати... Круть-верть — теми не знаходжу. Наприкрилось філософування; постарілась, геть, романтика; кудись пошкандибала невірна фантазія. Хоч плач, а голова пустарем дише.

Невже — аж злякався! — доведеться на старі роки серйозні статті писати?

Коли з-під стелі ковбаса: „Напиши про мене, Остапе!"

Я — зирк... Це вже не приятелева ковбаса, але сама душа моя до рота проситься! „Спробуй кусок, маленький, непомітно буде!" — нашіптує...

„Ех, не видержу! — так я — Забути ковбасу, що над головою в мене зраду готовить, лукаво всміхається, до гріха намовляє!"

А ковбаса далі: „Відважно, Остапе! Тільки руку простягни! Ну, ще довго думатимеш? Ще довго шлунок до хребта тулитимеш?"

З власної хати втік я, і капелюха забув... Ходив у кіно (таке негодяще показували!), вечеряв у ресторані, блукав порожніми вулицями. Тільки опівночі наважився вернутись додому.

Навшпиньки закрався до дверей, коли з порога ковбаса: „А що, роздумався, Остапе?"

„Ну ж, і ти..." — ще вспів простогнати я. А там — прийшов ковбасі кінець... Поїв я її, не шматкуючи, і хіба шкурка залишилась. Віртє або ні, — геть усю загнав!

Потім зі шлунком важчим, але сумлінням легкимлегеньким, сів до столу. Рівним письмом, гладко написав фейлетон. Про нікчемну ковбасу (нехай їй пером буде!..), річ ясна.

„В редакції заплатять, думав, відкуплю таку ж, по законному!"

Остап Черешня

● **Професор Бостонського університету д-р Маротт Сайнекс** промовляючи на зборах Американського Хемічного Т-ва, сказав, що курення тютюну робить курців старцими, бо в тютюні є складник, який прискорює процес старіння. Д-р Сайнекс твердить, що того складника в тютюні є більше, як в алькоголі.

Степан Куропась

ІНТЕРЕСНА КОНФЕРЕНЦІЯ

Стрінув мене в „Українській Бесіді" інж. Почаєвський, та просив приїхати до Клівленду на конференцію спілки „Контінентал Айрон енд Тітаніюм". Я дав згоду, хоч їхати до Клівленду — це справа двох днів, зими і 400 миль. Інж. Почаєвського я знав з попередніх виступів в Шикаґо, як в товаристві інж. Маркова теж з української спілки, він робив потрібні зв'язки, мобілізував продаж шерів спілки на сходинах.

Втішило мене те, що запрошення дістав теж екзекутивний директор спілки „Тризуб" — Петро Пуцило, який каже, що в добі літаків ми всі є собі сусідами.

І справді, в суботу 4 квітня за п'ять годин заїхали ми до Клівленду і вже в 9-ій годині вранці примістились в мотелі на 25-ій вул., де вже були представники тітанієвих клюбів з Америки і Канади та чисельні гості. Стрінули навіть п. Гончаренка, як готовився їхати до Питсбурґа з фільмами капелі бандуристів.

По полудні в другій годині, зачалася конференція, як я сподівався, мала бути на вершинах, де буде багато інженерів, отжеж треба щось про титан знати. Саме те, що це метал замало. Але і словник Вебстера мало про нього говорить. Словник каже, що титанія це метал, подібний до сілікону і топиться при 1,800 Цельсія, двоокису титанію вживають як пігменту.

Та цього приготування було не треба, бо головний інженер спілки Солодуха, дав вичерпний доклад про титаній, його добування, і поклади, які має спілка сорок миль від Квебеку в Канаді. З реферату інж. Солодухи виходить, що на північному березі ріки св. Лаврентія знаходяться величезні простори камінних скель, покритих мохом чи дрібними корчами, які криють в собі величезні поклади титанію. Скелі дають теж залізну руду. Пробні верчення тих тереній 40 миль на північ від Квебеку дали позитивні висліди і інж. Солодуха вибрав якраз ті терени для Української Титанієвої Спілки. Чому? Українські інженери мусять себе теж виявити! В Америці і Канаді є можливість і український інженер не мусить все працювати для інших, а може теж думати самостійно. А вибрав титанієві зложжя тому, що його легко добувати, і що це щось нове, щось, що має велику будучність. Учасники бачили продукт Спілки спорошкований білий двоокис титанію в скляних слоїках. Добування цього продукту відбувається покищо ляботаторійно і є коштовне. Добування титанієвої руди, на яку спілка дістає великі замовлення, не є коштовне, але менше поплатне з огляду на великі баласти, злучені з таким добуванням. Двоокис титанію, на думку інж. Солодухи, треба добувати „масово", але до цього треба бути приготованим. Для того Спілка мусить випродувати наперед т. зв. прототип для фабрики продукування титанієвого двоокису, а відтак зачати масову продукцію.

Замовлення на цей білий порошок були б напевно великі, якби спілка вже тепер могла на велику скалю його продукувати. І ціни і заробітки, а відтак і дивіденди були б всім до вподоби. А так Спілка ще не може платити дивіденди. До чого можна вживати титанієвої споруди? Потрібно її в промислі воєнних знарядів, атомової енергії, пластичних і паперових виробів. Папір заправлений титанієм не чорніє і нерозлітається з віком, а задержує чистоту і білу краску. Всі знаємо, що „Свобода" видала кілька тисяч долярів на законсервування старих річників „Свободи", щоб не спорохнявіли і не розлетілися. Новий папір з титанієвою домішкою не треба консервувати, він є вічним. Отже конкретно Титанієва Спілка Сі-Ай-Ті — потребує нового будинку, нової фабрики з устаткуванням для дальшого розвою і проґресу. Як тепер справи стоять, то Спілка може існувати, давати зайняття інженерам і робітникам, але не може скоро піти вперед, не може теж задоволити шеровців. Спілка мусить робити поступ, мусить рухатися, бо що не рухається, йде взад.

Фінансовий бік справ спілки, її фінансові операції, пляни на майбутнє, були темою доповіді інж. Маркова. А справи ті стоять так: українці мають контролю спілки і досі закупили шерів на пів мільйона долярів. Спілка має досі необчисленні поклади сировцю, ляботаторію і машини. Для експансії треба принаймні ще $250,000 — тоді можна мати готовий продукт. Тоді можна теж зареєструвати шери на біржі. Можна вже й тепер зареєструвати, але невідомо, яка була б реакція біржі. Що вона була б додатньою, не улягає сумнівові, але важко було б задержати контролю спілки.

Українці можуть зложити ще чверть а навіть пів мільйона на нові уділи.

В дискусії забирали слово представники титанієвих клюбів. Всі вони ентузіясти і великі льояліcти спілки. Всі поділяють оптимізм інж. Солодухи, мають віру в нього і в себе. І не диво, інж. Солодуха будував фабрики, лябораторії, знаходив копальні, вертів за металями весь свій дозрілий вік — в Европі до України включно. Представники Спілки мають віру в себе, бо з нічого збудували щось. Фінансові справи вони вміють розв'язувати скоро. До таких скорих льояліcтів належить інж. Гордіюк з Ню Йорку, що відразу зголосився з 2,000 долярами. Його промова теж була в дусі скорих дій. Інж. Мілянич з Дітройту, який проводив конференцією, теж мав оригінальний плян.

Вечером, милий бенкет в Клівленд Готелю зблизив учасників конференції до себе і дав їм можливість говорити. Адвокат Омар Малицький, що проводив бенкетом, згадуючи про те, що Титанієва Спілка є вже мільйонером, бо продала шерів за поверх мільйон долярів, назвав інших, приявних на бенкеті, мільйонерів, а ними там були УНСоюз, Парма Сейвінґс, Трайдент Сейвінґс (Шикаґо), Гнат Поворозник, один добродій з Лейк Джордж, Н. Й., що робить великі гроші, і кілька інших громадян, що є на шляху до першого мільйона. Були там багаті люди з Клівленду, головний радний Шмаґала, дир. Іван Тарнавський, були з інших міст. Всі обіцяли помогти розбудувати Сі-Ай-Ті. Українські Союзи, Щадничі Спілки не можуть інвестувати в того роду Спілках, але вони є в контакті з людьми і можуть помогти. На бенкеті був також приявний головний секретар УНСоюзу д-р Ярослав Падох, який промовляв, указуючи на важливість господарської емансипації української громади в Новім Світі. Як учасник конференції, я переконався, що Титанієва Спілка в селі біля Квебеку є спільною власністю американських і канадійських українців. І від нас залежить, чи Спілка такою остане. А для цього не треба багато, купити, ще принаймні чверть мільйона уділів. Свідоцтво зрілости виставить собі українська громада цього континенту, як докінчить зачате велике діло біля Квебеку.

Звіти інж. Солодухи, інж. Маркова і інж. Мілянича та інші виказали, що українська спільнота Америки і Канади може це виконати. Продаж 200—250 тисяч шерів, які тепер продаються по $1.45 не буде великим тягарем для обох громад, за те буде цінним вкладом в цінне підприємство, а водночас доброю інвестицією, що принесе в майбутньому й добрі дивіденди.

● **Комуно - китайський уряд** в офіційному комунікаті ствердив, що в наступі „визвольної армії" проти повстанців у Тибеті згинуло щонайменше 2,000 повстанців. Їх число китайські комуністи визначували раніше на 20,000. За вістками втікачів із Тибету, число жертв комуністичного терору далеко перевищує ці офіційні дані. Тибетські втікачі твердять, що китайці вбили коло 8,000 самих лише буддистських монахів.

● **Еґон Райнерт**, прем'єр Зарщини, одного з союзних країв Німецької Федеративної Республіки, помер внаслідок ушкоджень, отриманих в автомобільній катастрофі. Райнерт, видатний діяч Християнсько - Демократичної партії Аденауера, мав усього 50 років. Він був дуже активний, не зважаючи на спаралізовану внаслідок полійо — ногу.

ДІТИ ЗУСТРІЧАЮТЬ ВЕЛИКДЕНЬ — ТРАВНЕВЕ ЧИСЛО „ВЕСЕЛКИ"

Радісний гомін воскресних дзвонів, що лине на крилах травневого леготу, принесе передплатникам і читачам „Веселки" великодне число журналу.

Як багатими й різнородними є наші великодні святкування й звичаї, як щедрим і обильним є наш традиційний великодній стіл, так багатим і різноманітним є великоднє число „Веселки", що складається з трьох основних циклів, довкола яких зосереджується матеріял числа. Це — весняно - сезоновий, великодньо - святковий цикл і цикл, присвячений Дневі Матері. Ці три окремі тематичні цикли сповні й просякнуті одною спільною ідеєю, що пов'язує їх в одну виховну й мистецьку цілість. Це — віра й любов до Бога, родини, батьківщини, людей і природи.

Передсвятковий настрій і втіху дітей передає вірш Р. Завадовича „Діти стрічають Великдень", а радість з приводу світлого воскресення Божого Сина б'є з вірша М. Щербака „Великдень". Щирим гумором трискає цілосторінкова весела ілюстрована історійка ЕКА „Свячене".

Великдень невідлучно зв'язаний з пробудженням і розквітом весняної природи й її картини маємо прекрасно змальовані в вірші П. К. „Весна", А. Коссовської „Вишенька зацвіла" та оповіданні Л. Персидської „Пінявка" з ілюстрацією П. Холодного. До цього циклу треба зарахувати „Діти й гніздечко" Б. Грінченка і початок довшого оповідання М. Погідного „Пригоди котика Мурчика" (ілюстр. П. Холодного).

Травень — це місяць, в якому святкуємо День Матері і ця тема широко й багато заступлена в „Веселці" матеріялами: вірші — „Найсолодше слово" Роляника; „Матусю кохана" О. Цукорника; „Качка - мати" та „Батько й мати" (із народної творчости). Прекрасний приклад посвяти й родинної любови знайдуть діти в оповіданні Б. Грінченка „Сестриця Галя" (ілюстр. М. Бутовича). Цей цикл доповнює оповідання читачки „Веселки" Інни Хмури „Мамині черевички". Для менших дітей образок материнської любови дає вірш М. Петрова „А хто Лялю має" з ілюстраціями А. Климка.

Ідея любови поширена з родинного кола на рідний край. Вона знаходить свій вислів у вірші малої читачки Орині Сенюк „Україно!" і в казці Л. Полтави „Про Чародія-Лиходія, Івасика-Козачка і Чорне море" (ілюстр. Е. Козака). Ця любов до рідного краю й народу лежить також в основі історичної казки Завадовича - Холодного „Богдан Характерник".

У числі продовжується „Щоденник школярки Мілочки" Г. Черінь з ілюстраціями Е. Козака (вміщено розділи: „Аритметика", „Куховарка", „Домашні завдання").

Решта матеріялів — це дописи з дитячого життя з світлинами (дописувачі: Дзвінка Орловська і Богдан Оришкевич) кореспонденція, сміховинки, загадки - розваги і рецензії на найновіші видання для дітей.

Про цей пребагатий, різнородний і цікавий матеріял подбали 16 різних авторів (22 окремі прізвища). Прикрасили число своїми ілюстраціями 4 ілюстратори. Вступну ілюстрацію — зайчики везуть великодню писанку — виконав Е. Козак. Кольори числа — фіолетний і зелений.

Хто з дітей не хоче зазнати радости, втіхи, тепла й любови, що разом з гомоном великодніх дзвонів і леготом весняного подуву несуться з травневого числа „Веселки"? І хто з батьків відмовить своїй дитині цієї приємности?

В. Б.

Нові докази на існування життя на Марсі

Вашингтон. — Науковець Гарвардської Обсерваторії д-р Дж. де Вокулер заявив на семпозіюмі, скликаному Крайовою Академією Наук, Крайовою Аеронавтичною і Космічною Адміністрацією та Американським Фізичним Товариством, що нові інформації скріплюють віру в те, що на Марсі існує життя. Але, додав цей науковець, пройде ще кілька десятків років, поки люди зможуть особисто перевірити цю теорію. Нові інформації про Марс дає спектроскоп — інструмент, який аналізує світло, бо може стверджувати той матеріял, від якого світло відбивається. Д-р Вокулер казав, що його колега Гарвардського Каледжу д-р Вільям Сінтон ствердив, що спектроскоп показує, що на Марсі мусить бути органічне життя, мабуть рослини, бо так стверджує відбите світло. Світло показує, що на Марсі мусять бути і якісь пори року, бо інакше відбиття світла буває під час пір року, що значить, що ті рослини мають інакшу краску в різних порах року.

Ґвінея нарікає, що Захід штовхає її до комуністів

Боке, Ґвінея. — Президент наймолодшої держави у світі Ґвінеї в західній Африці, Секу Туре, заявив, що він старався за посередництвом президента сусідньої з Ґвінеєю також „чорної республіки" Ліберії Вільяма Тубмана, щоб дістати від З'єдинених Держав 1.000 до 2,000 крісів для молодої ґвінейської армії, але безуспішно. Ґвінея стала незалежною в жовтні мин. року, коли вона, як єдина французька колонія, голосувала проти французької конституції де Голя і тим самим задемонструвала своє бажання стати незалежною. Франція не ставила їй в цьому перешкод, але, відкликавши своє військо з Ґвінеї разом із урядовцями, забрала всю зброю та отягається по нинішній день з нав'язанням добрих взаємин з нею і з поміччю її Президент Ліберії Тубман, який написав в цій справі листа до през Айзенгавера, бо ЗДА тоді ще не визнали були Ґвінеї, не дістав на нього і досі жадної відповіді. Секу Туре пояснював цим відношенням Америки та інших західних країн супроти Ґвінеї факт, що Ґвінея прийняла і далі приймає зброю від комуністичної Чехословаччини Також Совєтський Союз і інші його сателіти — Польща й Східня Німеччина — поспішили з заявами „приязни" супроти Ґвінеї, яка, мовляв, не мала іншого виходу, тільки приймати від них допомогу. — З Вашингтону заперечено, наче б Айзенгавер дістав листа від Тубмана, але признано, що в цій справі була інтервенція. Ліберійському амбасадорові сказано, що Ґвінея повинна безпосередньо звернутися, але вона цього ніколи не зробила.

● РОЗШУКИ ●

Батько пошукує сина
Гриця КРИВЛЮКА
Пошукуваний може знаходитися в Америці. Якщо хто знав би про нього, або він сам, прошу подати вістку за винагородою на адресу:
Wasyl KRYWLUK
1534 W. Blavis Street
Philadelphia 40, Pa.

Родина з Краю пошукує
МИХАЙЛА ГУЛЬ,
сина Миколи Гуль, родом із с. Богданівки, пов. Скалат, Зах. Україна. Хто знав би щонебудь про згадану особу, він сам, чи дехто з його родини, проситься повідомити на адресу:
Wasyl SAYUK
159 W. 16th Street
Northhampton, Pa.

Мама пошукує свого сина
Ярослава Архіповича
ДИКОГО,
родж. 1926 р. Останньо мешкав в Бембіцах. Хто знав би про нього, або він сам, прошу звернутись на адресу:
А. ЗАРИЦЬКИЙ
R. D. Box 453
Nixon, N. J.

Пошукую свою сестру
АННУ КУРИЦА,
з дому Анна Федорівна Гудяк. Сестра Оленка Ф. Гудяк, по чоловікові Пенгрен, зі села Душатиня. Хто знав би про неї, прошу повідомити на адресу:
Петро СОСКО
326 Kosciuszko Avenue
So. Plainfield, N. J.